

Goran Gluvić

*DROP KICK

(igra)

Osebe
Kala
Bela
Marijan
Adrijan
Fronc
Danko
Peter
Vida
Taksist
Točajka

Kletni bar. V ospredju odra stoji točilna miza (iz perspektive točajke), ki je navidezna, tako da se osebe pravzaprav obračajo k publiki, ki je neke vrste točajkin nadomestek. V ozadju so na vrhu vhodna vrata, od koder so speljane stopnice naravnost navzdol. Ob točilni mizi stojijo stoli, ki jih ne vidimo, medtem ko določene osebe sedajo nanje.

Za točilno mizo sedi že Bela. Ob njej nedaleč stran sedi Danko in spi naslonjen z glavo na točilno mizo. Zraven stojita Marijan in Adrijan. Bolj v kotu pa se trudi stati Fronc, ki vsako besedo izgovarja z majhnim premorom.

ADRIJAN: Poslušaj, kaj ti bom povedal. Življenje je kot kislo jabolko; ko ga ugrizneš, je kislo. Življenje je kot sladko jabolko; ko ga ugrizneš, je sladko. Življenje je kot jabolko brez okusa; ko ga ugrizneš, je ugriznjeno jabolko. Ni ponosa v zunanji podobi našega starajočega se obraza. Ni ga.

MARIJAN: Stari moj, pomembno je, da si nalijeva čistega vina.

ADRIJAN: Čistega vina? (*ga prime za suknjič*) Si rekel: čistega vina? Si?

MARIJAN prikima.

ADRIJAN (*ga spusti*): Jaz nisem kletar.

MARIJAN: Stari moj, pomembno je, da si nalijeva čisto jabolko.

ADRIJAN: To je že bolje. Čistega jabolka nama ni treba piti.

MARIJAN: Stari moj, pomembno je, da ga pojeva. Stari moj, pomembno je, da najini posli tečejo tekoče.

ADRIJAN: Ja ... (*točajki*) Gospodična, dva brizganca, prosim.

MARIJAN: Stari moj, pomembno je...

ADRIJAN (*mu z roko zapre usta, ne da bi ga pogledal*): Če bi bilo kaj pomembno, midva ne bi stala celo večnost v tej kleti ... Lahko dihaš?

MARIJAN odkima. Adrijan spusti roko. MARIJAN lovi sapo. Nato nazdravita.

KALA (*nastopi in sede zraven Bele*): Hej, Bela, si brala tole? (*razgrne časopis*) Spet pišejo o najini sestrici.

BELA: Najbrž se ji kolca po časih, ko sva jo mučili.

Se zasmejeta.

KALA: Poslušaj, kaj piše.

FRONC (*se drži za točilno mizo z iztegnjeno roko*): A si videla Bogota?

KALA: Torej poslušaj. (*bere*) Princesa Pepi... (*Beli*) Pravijo ji Pepi. Kako osladno. (*bere*) Torej, princesa Pepi je že na svojem medenem mesecu, ki ga preživlja s svojim sanjskim princem, doživela prvi škandal. Njena dobra prijateljica trdi ... (*Beli*) Prijateljica? Saj nima nobene prijateljice!

Medtem nastopi Peter in se postavi zraven Fronca.

BELA: Saj je vseeno. Beri naprej.

KALA: Njena dobra prijateljica trdi, da se je zaprla v sobo, kjer ure in ure preživlja s solzami na licih. In vzrok za njeno žalost? Princa je zalotila s sobarico v zelo kočljivem položaju. (*zapre in zloži časopis*)

BELA: In?

KALA: Samo to. Nadaljevanje sledi v naslednji številki.

BELA (*razočarano*): V kočljivem položaju? Kočljivi položaji so lahko različni. Kočljiv položaj njenega princa bi bil lahko tudi tak, da bi pospravljajal sobo namesto sobarice.

Se zakrohotata.

KALA: Eh, najina sestra Pepelka.

BELA: Ja, sedaj princesa Pepi. Pa tako srečna je bila, ko ji je princ nataknil čeveljc.

KALA: Če bolje pomislim, sem sedaj lahko srečna, da imam preveliko nogo. Ne bi prenesla princa v kočljivih položajih.

BELA: Pri pometanju pepela.

Se zakrohotata.

KALA: Ja, vsak srečen konec je lahko tudi nesrečen začetek.

FRONC: Kje je Bogot? Sprašujem, kje!

PETER (*se nagne k Froncu*): Nisi slišal, kaj je rekla točajka, kajneda? Da ne pozna nobenega Bogota, kajneda? (*točajki*) Kavov. Ne, ne, brez smetane, prosim. Kot ponavadi, kajneda?

FRONC (*zajame sapo*): A je bil Bogot tu? (*pokaže s prstom na tla*) Tu, na tem mestu. Bil! Ni! Kje je zdaj?

PETER (*točajki*): V redu sem, kajneda. Pa ti, kaj? Vsi imamo vsakdanje skrbi, kajneda. Kaj bi brez njih, kajneda.

DANKO (*vzdigne glavo, se ozre okrog*): Aha, nisem sanjal. Še vedno sem tu. (*se ozre k Beli in Lepi*) Gospodični, a vaju moje spanje moti?

BELA: Danko, ti kar spi. Sneguljčica še ne bo prišla.

DANKO: Nobene Sneguljčice ne poznam.

KALA: To je tista iz pravljice.

DANKO: Tudi tiste iz pravljice ne poznam. Slišal sem zanjo, toda osebno je nikoli nisem spoznal.

KALA: Si že napisal pesem o meni?

DANKO: O Lepi Vidi? Nisem.

BELA: Lahko bi jo o meni.

DANKO: Saj je ne bi znala brati. Če pa bi jo znala, bi ti bilo takoj žal, da si jo prebrala. Sicer pa, jaz rabim politično osebnost, da bi moje pesmi zares zaživele. Da bi politična osebnost rekla: pesnik, ti trdno stojiš na svojih tleh. Trdno, trdno, trdno. *(točajki)* Daj mi šilce žganja. *(premor)* Kaj? Da jaz ne stojim trdno na svojih nogah? Si kdaj videla trdno politično osebnost, da bi stala trdno na svojih nogah? Nisi! Trdna politična osebnost stoji trdno na svojih trdnih načelih, zato ne potrebuje nog. Mi pesniki pa stojimo. *(sestopi s stola)* Stojimo! *(se zvrne na tla, izgine izza točilne mize)*

BELA: Mu pomagava, da se spet spravi na noge?

KALA IN BELA *(se spogledata in nakremžita)*: Kje pa! Ni vredno!

MARIJAN: Stari moj, pomembno je, da sva, kar sva, in tisto, kar nisva. Še bolj pa je pomembno, da iz tega ne delava pompa.

ADRIJAN: Tako ti bom rekel: zapri gobec!

MARIJAN: Stari moj, zaprl bi ga, če bi vedel, komu.

FRONC: Jaz hočem Bogota! Si videla Bogota?

ADRIJAN: Ti nič ne veš. Če mi bodo posli stekli, tako kot bi morali, bom zgradil bolnišnico.

MARIJAN: Stari moj, pomagal ti bom.

ADRIJAN: Najmodernejšo bolnišnico na svetu. Zaposlil bom najboljše zdravnike na svetu, najboljše specialiste. Ne bo bolezn, ki je moja bolnišnica ne bi znala ozdraviti.

MARIJAN: Stari moj, tvoja ideja je občudovanja vredna.

ADRIJAN: Najboljše medicinske aparature, ki so v tem trenutku na razpolago, bom montiral v svojo bolnišnico. Najboljše! Tisoč zdravniških specialistov bo hodilo in se modro sprehajalo po hodnikih moje bolnišnice. Vse naj, naj, najboljše! In ... In ...

MARIJAN: In kaj, stari moj?

ADRIJAN: V bolnišnici bo samo en pacient.

MARIJAN: Samo en pacient?

ADRIJAN: Samo en pacient s tisočeri boleznimi.

MARIJAN: Kako bi bilo to lepo! Pacient bi zdravil vse najboljše zdravnike na svetu, vse aparature ...

ADRIJAN *(mu zapre usta z roko)*: Če bi bilo to pametno, ne bi celo večnost stala v tej kleti ... In čakala ... Lahko dihaš? ... Lahko dihaš?

MARIJAN *odkima*. *Adrijan spusti roko*. MARIJAN *lovi sapo*. *Nato nazdravita*.

FRONC: A je bil Bogot tu?

PETER: Kako nadležen človek, se ve. *(Froncu)* V glavnem si ti tu, a ne? A to ni dovolj, kaj?

FRONC *(si ga ogleda)*: Ti nisi Bogot. Hočem Bogota, lepo prosim. Če je bil tu, hočem, da je spet tu.

DANKO *(vstane)*: Zakaj morajo le pesniki pisati pesmi? Pa še o Lepi Vidi. Kaj me briga, če je baba čakala zamorca. A je mislila, da je imel zamorc večjega od naših kmečkih korenjakov in meščanskih korenjakov? *(se spet zvrne izza točilne mize, pa spet vstane; Beli)* Ali sem prej nekaj povedal ali se mi je le zdelo ali pa sem sanjal, da sem govoril.

BELA: Opravljaj si Lepo Vido.

KALA: To ni bilo lepo od tebe.

DANKO: Ne vem, zakaj nas pesnike vedno zajebavate! Vsi si upate zajebavati pesnika, en na enega, mož na moža, za kaj takega pa nimate trdih ... *(se spet zvrne izza točilne mize, potem se vzdigne le toliko, da pomoli glavo)* trdih jajc. Samo mehko kuhana. Sluzasta ... Nataknjena na ozko keramično skodelico ... In jih jemljete z žličko ... Namesto da bi ugriznili ... *(spet se zvrne izza točilne mize)*

FRONC: A je bil Bogot tu? A kdo pozna Bogota?

PETER: Katastrofa, kajneda. Če ne pride. To je katastrofa, kajneda. Zemlja se bo obrnila, mar ne, v napačno smer. Uprla se bo, kajneda. Milijon let se vrti v eno smer, kajneda. Mislite, da se ji ni zvrtilo v glavi? Napačno mislite. Pa še kako se ji vrti v glavi. Zato lebdi v vesolju. Katastrofa, kajneda. Bogota pa nihče ne bo spoznal. Če ne pride.

FRONC (*si ogleda Petra, toda še vedno se drži za točilno mizo*): Ti nisi Bogot?

PETER: Jaz sem Peter in čakam Lepo Vido, kajneda.

FRONC: Peter brez Lepe Vide? Peter brez Lepe Vide je tu, Bogota pa ni.

MARIJAN: Stari moj, če bi ne bilo potopa, kje bi bila midva?

ADRIJAN: Tako ti bom povedal: stala bi za to točilno mizo in se spraševala, kje bi bila, če bi bil potop.

PETER (*točajki*): Kaj pravite, gospodična, ali bo Lepa Vida prišla, kajneda, ali ne bo prišla, kajneda? (*posluša*) Točno to, kajneda. Tudi jaz sem pomislil na to, kajneda.

FRONC: Jaz pa hočem Bogota!

KALA (*zavpije*): Peter!

PETER: To sem jaz, kajneda.

KALA: Peter!

PETER: Ja, prosim, kajneda.

KALA: A veš, kaj ti pravim, pa ne zameri: prej bo prišel Bogot, kot ne bo prišla Lepa Vida. Zdaj je pri šefu, ki ne ve, kaj bi z njo počel.

PETER (*nervozno stopi h Kali in ji žuga s kazalcem levo desno*): Ne, ne, kajneda, ne bo. Lepa Vida je hitrejša od Bogota, kajneda, mlajša od Bogota, kajneda.

DANKO (*vstane izza točilne mize*): Bogot je Bogot. Star ali mlad: Bogot je Bogot. (*spet se zvrne*)

MARIJAN: Stari moj, če bi bil oblast, bi prepovedal, da se denar mečka po žepu.

ADRIJAN: Hotel si reči, če bi bil kralj, ne oblast.

MARIJAN: Ne, stari moj, hotel sem reči, da bi ljudje morali imeti bolj spoštljiv odnos do denarja.

ADRIJAN: Kovanci se ne mečkajo po žepih. Prej bi trdil, da jih trgajo.

MARIJAN: Mislil sem na bankovce.

ADRIJAN: Rekel si pa denar. Tudi kovanci so denar.

MARIJAN: Pa tudi bankovci.

ADRIJAN (*točajki*): Vas smem nekaj vprašati? Smem? Hvala lepa: A je tudi ta brizganec denar? V nekem smislu. Kaj pa brizganec, ki se pretaka v mojem trebuhu? Morda res, da je še vedno denar v prenesenem smislu. Ali se brizganec mečka v žepu ali v želodcu?

MARIJAN: Stari moj, ampak ...

ADRIJAN (*mu z roko zapre usta, ne da bi ga pogledal*): Tiho, tiho, tiho ... Lahko dihaš?

MARIJAN odkima. Adrijan spusti roko. MARIJAN lovi sapo. Nato nazdravita.

KALA (*spet vzame časopis in ga razgrne; bere*): Trnuljčica spet zaspala.

BELA: Spet? Pa menda ni požrla pest uspavalnih tablet?

DANKO (*vstane izza točilne mize*): Ko sem bil volk, sem srečal Rdečo kapico. Bila je mlada in je imela prihodnost pred sabo.

KALA: Ne ga srat. V časopisu o tem nič ne piše.

DANKO: Seveda ne. Vsi se spreminjajo, le mi ostajamo takšni, kakršni smo bili, kakršni smo in kakršni bomo. In čakamo.

KALA (*lista časopis*): Sneguljčica ni zadovoljna s svojim princem.

DANKO: Ženske se ne znate zmeniti med seboj. Ali bi rajši imele princa celo večnost ali pa bi ga celo večnost rajši čakale.

BELA: Me smo že zmenjene.

KALA: Imele bi in čakale bi, oboje.

DANKO. Še sreča, da nisem princ. Čeprav vsakdo v sebi nosi svoje prinčevstvo. No, ja. Tudi Lepa Vida je šla s princem. Po morju. V tople kraje. Pravzaprav ji je bilo malo mar za princa. Hotela se je ogreti. Doma je zmrzovala. Hotela je dati nekaj barve nase. Lepa Vida se je šla turizem. Zamorc pa je ni pustil domov na smučanje. En mesec morja in sonca človek že zmore, potem pa mu postane dolgčas. To dobro vem. Tudi jaz sem vzel neko Lepo Vido, jo pripeljal domov. Lenarila je en mesec, potem pa je silila domov. In sem ji rekel: Pojdi, domov, baba, pojdi, a misliš, da ne morem brez tebe!

BELA: Daj, zvrni se na tla.

DANKO: Ali so strmoglavljenja tragična ali pa so komična, tega nihče ne ve. Niti jaz ne. (*se zvrne izza točilne mize*)

FRONC: A je bil Bogot tu?

PETER: Če Bogot še ni prišel, bo prav gotovo prišel, kajneda, skozi tista vrata. (*pokaže na vrata na vrhu stopnišča*)

FRONC: Ampak jaz vem, da je bil tu!

BELA: Ko bi vsaj prišel in s svojim prihodom utišal tiste, ki nenehno sprašujejo

...

FRONC: A je bil Bogot tu?

KALA: Nikoli se ne naveliča.

BELA: Se ponavljanj lahko naveličamo?

KALA: Ne vem.

BELA: S ponavljanjem smo bili spočeti.

KALA: S ponavljanjem smo prišli do orgazma.

BELA: In organizma.

KALA: S ponavljanjem smo se ponavljali.

PETER: Poznal sem klovn, kajneda, ki ni maral, da bi se mu smejali, kajneda. Nakremžil se je, kajneda, in to je bilo smešno, kajneda, in so se mu smejali, kajneda. Ker pa so se mu smejali, kajneda, se je klovn jezil, kajneda, in njegova jeza je bila tako smešna, da so se še bolj smejali, kajneda, saj razumete, kajneda, da niso razumeli, da se jezi zares. In je od jeze cepetal, kajneda, in je bilo spet tako smešno, da so gledalci cepetali, kajneda. Na koncu je klovn še zatrjeval, da ni klovn, kajneda, in prosil, naj se mu ne smejejo, kajneda, pa so se vseeno smejali, kajneda, gledalci. To, da je rekel, da je klovn, kajneda, je bila šala, je rekel, da se je le šalil in ni mislil resno, kajneda.

FRONC: Bogot ni klovn in bo prišel. Kmalu. Če že ni bil tu.

MARIJAN: Stari moj, slišiš, o čem se pogovarjajo?

ADRIJAN: Ne pogovarjajo se.

MARIJAN: Stari moj, slišal sem jih.

ADRIJAN: Slišal si jih.

MARIJAN: Stari moj, skrajni čas je, da z njimi naveževa stike. Morda pa Bogot le pride.

ADRIJAN: Bogot nikoli ne pride. Nikoli! Zapomni si to. Vedno pošlje kakšno sporočilo.

MARIJAN: Pošlje? Sporočilo? Kakšno?

ADRIJAN: Takšno, ki sporoča.

MARIJAN: Kaj sporoča?

ADRIJAN: Sporoča, da bo prišel.

MARIJAN: Stari moj, ti se šališ.

ADRIJAN: Jaz se nikoli ne šalim! Šale uničujejo ... (*udari s pestjo*) Uničujejo ... Če se svet ne bi šalil, bi bil lepši ... Predvsem pa resen ... Predvsem pa odgovoren ... Šale ubijajo še tako malo resnobe v nas ...

MARIJAN: Stari moj, saj ne misliš resno?

ADRIJAN: Mislim!

MARIJAN: Ampak, stari moj, kaj ta ...

ADRIJAN (*mu z roko zapre usta, ne da bi ga pogledal*): Tiho, tiho, tiho ... Lahko dihaš?

MARIJAN odkima. Adrijan spusti roko. MARIJAN lovi sapo. Nato nazdravita.

BELA (*iztrga Kali časopis iz rok*): Kaj pa pišejo o Janku in Metki? (*lista časopis*)

KALA: Nič. Še vedno se nista vrnila.

BELA: Kaj pa reševalci? Ju ne iščejo? Ne?

KALA: Reševalci so v drugi zgodbi. Prestop v zgodbo o Janku in Metki bi bila skrunitev.

BELA: Česa?

KALA: Skrunitev zaradi skrunitve.

BELA: Ja, morda bi res bila. Si prebrala tole? (*bere*) Odisej se spet odpravlja na pot. Čemu le?

DANKO (*vstane*): Čemu le? Da bi se spet vrnil. (*točajki*) Veste, kaj ... (*zažuga s prstom*) Veste, kaj ... V obraz vam bom povedal, kaj mislim. Vi ste ... Veste, kaj ste vi? Dandanašnje življenje ni tisto, kar si vi predstavljate v svojih malih možganih. Dandanašnje življenje je zalezovanje neslišnega. V njem je vse tisto, česar si nismo želeli, a hočemo. To je to. In kaj ste vi v dandanašnjem življenju? Povedal vam bom... Toda za hip postojte. Veste, kaj ... Ne zapirajte oči pred dejstvom, da stojim tu, da sem priseben, kot še nikoli nisem bil. No, bil sem. Toda ne kot sedaj, temveč kot prej. Veste, kaj ste vi? Vi ste točajka, zato prosim, da mi postrežete s šilcem žganja. (*premor*) Nočete? In če bi vam rekel, da sem Edip, ki se je poročil z lastno materjo? Tudi ne? In če bi bil ... Bela in Kala, pomagajta. Če bi bil ...

BELA: Če bi bil trezen.

DANKO: Daj, ne seri. Če bi bil, če bi bil, če bi bil ... Aha! Če bi bil debeli Romeo, ki ljubi suho Julijo?

KALA: Zakaj prav debeli Romeo?

DANKO (*popačeno*): Zakaj pa Romeo ne bi smel biti debel?

KALA (*popačeno*): Zakaj pa Romeo ne bi smel biti suhi Romeo, ki bi ljubil debelo Julijo!

DANKO (*popačeno*): Zato ker bi debela Julija pretepla ubogega suhega Romea.

KALA: Točajka, dajte mu šilce žganja. (*premor*)

DANKO: Vidiš, noče dati. (*se zvrne izza točilne mize*)

FRONC: A je Bogot bil tu?

PETER (*točajki*): Te gostilniške čvekarije, kajneda, niso posrečene, kajneda. Vi ste jih naveličani, kajneda, iz dneva v dan tako vsak dan, kajneda.

FRONC: Jaz nisem Bogot. Če bi bil Bogot, bi bil tu. Morda pa sem in ne vem, da sem tu.

VIDA (*nastopi*): Dober večer ali pa dober dan. Prišla sem.

ADRIJAN: In?

VIDA: Ste me že nestrpno čakali? Ste, ste, vem, da ste.

FRONC: Tebe ni nihče čakal. Mi čakamo na Bogota.

VIDA: Ampak, jaz sem Lepa Vida.

LEPA: O pa ja! Vida si že. Lepa sem pa jaz.

KALA: In kako je kaj zgoraj? Nas šef pogreša?

VIDA: Jezen je. (*Danku pomaga vstati*)

DANKO: Mi čakamo, da se odprejo tista vrata.

VIDA: Danko, ti me poznaš. Povej jim, da sem jaz Lepa Vida.

DANKO: Saj vedo. Le dražijo te.

ADRIJAN: Zakaj pa je šef jezen, če smemo zvedeti?

VIDA: Ne vem.

MARIJAN: Stari moj, šefi so zato, da se jezijo. Saj česa drugega tako ali tako ne znajo delati.

PETER: Pravico do počitka imamo tudi mi, kajneda, pa čeprav smo večni. Kajneda, miti, kajneda, legende, kajneda, bajke, kajneda, vse to je treba razvrstiti v vrste, kajneda. Sedaj nas čaka zadnja pošiljka iz dvajsetega stoletja, kajneda, kot sedaj štejejo čas na Zemlji.

FRONC: Tokrat bo Bogot prišel. Ničesar ne bo pošiljal.

ADRIJAN: Pa ja, samega sebe bo poslal.

FRONC: Jaz vem, da je Bogot bil tu, toda tega se mi nihče ne upa povedati v obraz.

VIDA: Jaz pa vem, da sem Lepa Vida, toda tega mi nihče noče povedati, še priznati mi nihče noče. (*stopi k Petru in ga poljubi*) Kajneda?

PETER: Boš kavico? Gospodična, še eno kavico za Lepo Vido.

Vida se namuzne.

LEPA: Upam, da ne bodo poslali kakšnega vojskovodjo. Sovražim vojskovodje. Naduti so in strahopetni. V vsakem izmed nas vidijo sovražnike. Mi pa smo le uslužbenci, ki obdelujemo mite, legende in bajneslovna bitja. Vojskovodje pa pogorijo že na začetni stopnji.

KALA: Mene pa motijo norci in čudaki. Nikoli nisem znala najti stika z njimi. Vedno me prepričujejo, da so oni tisti, ki me morajo prepričati.

FRONC: Če bi bil Bogot tu, bi vse uredil.

PETER: Kavica je pa dobra, kajneda?

DANKO: Kakšna kavica! Za to točilno mizo nihče nič ne da! Celo stoletje je že minilo, pa nisem okusil niti enega šilca žganja. (*udari po točilni mizi*)

VIDA (*Danku*): Poslušaj, jaz sem pa mislila, da si ... Pa sem se zmotila.

DANKO: Karkoli si mislila, jaz sem tisto, kar si mislila!

VIDA: Zaradi tebe sem zapustila otroka in moža!

LEPA (*se prime za glavo*): Že spet bo jamrala, tožila in tarnala.

VIDA: Zaradi njega sem vse pustila, zato imam pravico tožiti! (*objame Petra*)

Le Peter me razume.

DANKO: Daj, no, daj. Vsi vemo, da te je zapustil mož, ker si vsako jutro težila, da bi odplula nekam drugam, kjer naj bi bilo bolje in lepše. Ta tvoja skromna pamet ni dojela, da je povsod ista figa, le obrazi so drugačni. Tako si zijala proti obzorju (*izbulji oči*) in držala plenice v rokah (*oponaša držanje plenice*). In jih namakala v vodo. In jih površno oprla. Zvečer pa si otroka povila v na pol oprane plenice. Vsak moški bi zapustil tako malomarno žensko. Vsak otrok bi jokal celo noč zaradi na pol umazanih plenice.

VIDA (*Petru*): Udari ga! Užalil me je! Mahni ga!

PETER: Ne bomo se topli, kajneda.

Danko se zvrne izza točilne mize.

VIDA (*Danku, užaljena*): Ne bom ti pomagala, da vstaneš, da veš. (*se nasmehne*) Med vrsticami pa je le priznal, da sem Lepa Vida.

KALA: Vida že, o lepoti pa bi lahko razpravljali celo večnost. Ne, niti cela večnost ne bi bila dovolj. Ne bi bila.

MARIJAN: Stari moj, zakaj nam je šef ukazal, da moramo čakati na Bogota?

ADRIJAN: Tega ne vedo ne naše vezalke ne naši čevlji. Ne bi vedelo niti drevo, ki bi stalo v tej kantini.

MARIJAN: Stari moj, zakaj se potem pretvarjamo, da čakamo Bogota?

ADRIJAN: Tega ne bi zvedeli, niti če bi se obesili na tisto drevo, ki ne stoji v tej kantini.

MARIJAN: Stari moj, zakaj pa Fronc misli, da je bil Bogot že tu?

ADRIJAN: Ker si je umislil, da je že rešil vse težave tega sveta.

MARIJAN: Pa zakaj stoji na majavih nogah in se drži ...

ADRIJAN (*mu z roko zapre usta, ne da bi ga pogledal*): Tiho, tiho, tiho ... Lahko dihaš?

MARIJAN odkima. Adrijan spusti roko. MARIJAN lovi sapo. Nato nazdravita.

PETER: Nič posebnega ni v tem našem poslu, kajneda. Še eno kavico, prosim, kajneda. Za vse.

VIDA: Ah, pozabila sem! Šef je naročil, naj vam povem, da vas pošiljka ne sme preslepiti in da moramo čakati še naprej.

KALA: Ne vem, zakaj moramo vedno čakati namesto njega.

LEPA: Upam, da bo prišel postaven, lep in pameten moški. Ni nujno, da je mlad.

DANKO (*vstane izza točilne mize*): V prejšnjem stoletju je prišla lokomotiva. Se spomnite? Uh, kako je pridirjala skozi tista vrata. Ustavila se je šele za to točilno mizo in naročila hektoliter vode.

KALA: Tak hrup je zganjala, da se sploh ni dalo pogovarjati.

DANKO: Res pa je, da je naročila šilce žganja posebej zame.

FRONC: Kje je Bogot!

PETER: Komplicirajo, kajneda, komplicirajo. Ne znajo enostavno, kajneda.

KALA: To je borba za pridobivanje vsakdanjega kruha.

PETER: Vsi se zapletajo v vsakdanje reči, kajneda, da bi zapolnili dan, kajneda. Vse preveč je besed, kajneda, vse preveč je dejanj, kajneda. Nihče me ne vpraša, zakaj je tako, kajneda. Pa tudi če bi me, kajneda, ne bi znal odgovoriti, kajneda.

MARIJAN: Stari moj, kdaj bo potrkalo?

Udarjanje na vrata z različnimi zvoki.

FRONC: Bogot trka na vrata!

VIDA: Uh, strah me je. In ko me je strah, si zaželim, da bi izrekla kakšen dober citat. Kdo bo odprl vrata?

FRONC: Jaz bi, pa ne morem. Zakaj ne morem? Čakam na Bogota.

LEPA: Morda pa je Bogot pred vrati?

FRONC (*točajki*): A je bil Bogot tu?

Udarjanje na vrata z različnimi zvoki.

KALA: Ste slišali? Različno trkanje. Več različnih legend, mitov ali pravljicnih bitij stoji pred vrati.

LEPA: Ko bi med njimi bil kakšen pameten, lep in postaven moški, pa četudi mlad.

Udarjanje na vrata z različnimi zvoki.

PETER: Vrata bo treba odpreti, kajneda, čimprej, kajneda. Šef se bo spet jezil, kajneda, če bomo spet zavlačevali.

DANKO (*vstane izza točilne mize*): Ko je lokomotiva prihajala, je trkala samo enkrat. Prvič in nikoli več. Kaj se pa gredo ti novi? Ne bom jih kritiziral. Kdo ve, morda pa mi bodo naročili šilce žganja.

Udarjanje na vrata z različnimi zvoki.

MARIJAN: Stari moj, če se strinjaš, bi skočil po stopnicah in odprl.

ADRIJAN: Ne strinjam se.

MARIJAN: Stari moj, zakaj?

ADRIJAN: Preprosto, ker midva veva o življenju več kot kdorkoli.

MARIJAN: Stari moj, ali veva več tudi od Bogota?

ADRIJAN: Bogota ne poznam, zato ne morem trditi, da on ve manj.

MARIJAN: Stari moj, ali še vedno živimo v pravljičah?

ADRIJAN: Še vedno.

MARIJAN: In nam nihče nič ne more?

ADRIJAN: Nihče.

MARIJAN: Niti pisatelji ne? Pisatelji pravljičarji?

ADRIJAN: Niti oni nam nič ne morejo. Ko zaživimo, potem zaživimo. Nihče nas ne more prisiliti, da se vrnemo v nič.

MARIJAN: Stari moj, to je pa dobro.

ADRIJAN: Res je.

MARIJAN: Ampak ...

ADRIJAN (*mu z roko zapre usta, ne da bi ga pogledal*): Tiho, tiho, tiho ... Lahko dihaš?

MARIJAN odkima. Adrijan spusti roko. MARIJAN lovi sapo. Nato nazdravita. Udarjanje na vrata z različnimi zvoki. Tokrat močneje.

VSI (*se obrnejo proti točajki*): To je vaša beznica, vi ste dolžni odpreti vrata! Odprite!

VIDA: Kaj? Da se bodo sama odprla?

FRONC: In Bogot se bo vrnil.

PETER: In bomo spet spraševali, merili, tehtali, kajneda, da bi ugotovili, če spada med nas.

FRONC: Bogot spada med nas!

Udarjanje na vrata z različnimi zvoki, še močneje.

PETER: Lahko bi kakšno zapeli, kajneda, za slovo, kajneda, morda je to slovo, kajneda, nikoli ne veš, kaj bo prišlo skozi vrata, kajneda. Nikoli.

LEPA: Tudi princ bi bil lahko, če bi le hotel.

KALA: Lahko je tudi zver, samo da je kraljevič.

VIDA: Meni je vseeno.

DANKO. Sploh ne bom originalen. O našem okolju, o položaju umetnika, predvsem pa pesnika, je vse povedal že prešern. Potem ga je nadgradil cankar in dodal še učiteljevanje v kačurju. Kaj ostane nam? Da se ponavljamo. Vse drugo gre mimo.

Toda to dejstvo ne velja samo za umetnost. Ko pristanemo v prešernu in cankarju, smo izgubljeni. Oprosti, avtor, te igre, vem, da ti misli sežejo dlje, a zaman. Zajebal si, ker si me uvrstil v to igro. Izkoristil sem lokalne zadeve. Kdo jih ne bi. Preveč svoboden sem. Povem, kaj mi leži na duši.

VIDA (*mu primaže klofuto*): Tako grdo pa ne boš govoril o meni.

Udarjanje na vrata z različnimi zvoki, še močneje.

VSI (*se obrnejo proti točajki*): To je vaša beznica, vi ste dolžni odpreti vrata! Odprite!

VIDA: Kaj? Da se bodo sama odprla?

Vrata se odprejo. Najprej se prikaže močna svetloba, nato pa začnejo frčati različne žoge: nogometna, rokometna, ragbijska, odbojkarska žoga, žoga za tenis, golf, pingpong, vaterpolo ipd.

MARIJAN: Stari moj, a to je to?

ADRIJAN: To je to.

VIDA: Konec pavze. Gremo. (*se ne premakne*)

LEPA: No, pa pojdimo. (*se ne premakne*)

KALA: Gremo. (*se ne premakne*)

PETER: Treba bo iti, kajneda. (*se ne premakne*)

MARIJAN: Stari moj, a zdaj lahko gremo? (*se ne premakne*)

ADRIJAN: Ja. (*se ne premakne*)

DANKO: Kdo bo pospravil te žoge, ko pa vsi odhajamo? (*se ne premakne*)

LEPA: Šef. Moramo ga obvestiti.

VSI: Gremo.

FRONC: Kaj pa, če pride?

OSTALI: Kdo?

FRONC: Bogot.

LEPA: Potem pa je bolje, da ostanemo.

KALA: Ostanimo.

VIDA: Najbolje je, da ostanemo.

MARIJAN: Stari moj, potemtakem bomo ostali?

ADRIJAN: Ja.

PETER: Niste opazili, kajneda, da so vrata ostala odprta, kajneda, najbrž so se pokvarila.

Vsi se počasi obrnejo proti vratom, nato se spogledajo in zapodijo po stopnicah navzgor, vendar se potem spet vsi ustavijo in se spogledajo.

FRONC (*dvigne roko; sicer malo prepozno*): Stoj! Dokler ne pride Bogot, ne gremo nikamor.

KALA (*skomigne z rameni*): Prav ima.

PETER: To sem tudi jaz hotel reči, kajneda, preden je on rekel, kajneda. Pa nisem, kajneda.

MARIJAN: Ampak, vrata so odprta. Zakaj ne gremo?

ADRIJAN: Jaz bi šel, pa nočem biti prvi, da ne bi potem govorili, kako se vsiljujem in grebem ... Moja skromnost mi ne dopušča takšnega dejanja.

MARIJAN: Potem bom jaz ...

ADRIJAN: *Najina skromnost, sem hotel reči!*

MARIJAN: Stari moj, misliš, da sem tudi jaz skromen?

ADRIJAN: V to sem popolnoma prepričan.

MARIJAN: Stari moj, kako lepo od tebe. (*ga hoče objeti in poljubiti*)

ADRIJAN (*mu z roko zapre usta, ne da bi ga pogledal*): Nikar, nikar, nikar ...

Lahko dihaš?

MARIJAN odkima. Adrijan spusti roko. MARIJAN lovi sapo.

DANKO: Jaz grem nazaj za točilno mizo. (*spotoma pograbi eno izmed žog in jo postavi na točilno mizo, žogi*): No, žoga, kaj boš rekla točajki? Ja, ja, lepo. A ja!? Da ima lepe noge. (*se nagne*) Prav imaš.

Medtem se vsi vrnejo za točilno mizo in zasedejo svoja mesta.

DANKO (*žogi*): Jaz bom žganje. Kako, prosim? (*položi uho nanjo, se ozre okoli*): Ja, seveda, tudi kolegice so žejne.

MARIJAN (*stopi k obešalniku*): Stari, poglej, a ni to drevo?

ADRIJAN (*stopi k obešalniku in si ga ogleduje*): Ne, ni.

MARIJAN (*potrka po obešalniku*): Leseno pa je. A niso drevesa lesena?

ADRIJAN: So.

KALA: Vrata so še vedno odprta. Nočejo se zapreti.

LEPA: Morda bi morali obvestiti šefa.

KALA: Vedve, a bi obvestili šefa?

VIDA: Ne vem ...

FRONC: Špiclji! Ovaduhi! Izdali bi lastna vrata! Nihče pa mi noče povedati, ali je bil Bogot tu!

LEPA: Morda pa vrata čakajo, da vstopi Bogot. Morda pa Bogot stoji pred vrati in si ne upa noter!

FRONC: Zakaj si ne bi upal! Saj je Bogot in on si upa! Jaz ga poznam. Če je bil tu! Ali je bil Bogot tu?

DANKO (*točajki*): Mi čakamo, gospodična. Kaj? Vam žoga ni naročila? Ni? Pravite, da ni nič rekla. Jaz pa vam pravim, da je rekla, da je naročila, lepo prosim. Ne, ni res! Jaz se ne prepiram. Ni res, da žoge ne znajo govoriti. Res je, da vi ne razumete njihovega jezika. Naročila je šest majhnih kozarčkov žganja. Kaj? Da žoge ne naročajo žganja! (*prisloni uho na žogo*) Ste slišali? Razjezili ste jo. Pravi, kako si upate trditi, da žoge ne naročajo žganja. (*žogi*) Noče dati. Si videla (*se ozre po vseh žogah*), ste videle, kako slaba in nesramna je postrežba v tej beznici? Ste videle, kam vas je pripeljala usoda? Mislim, da se bom kmalu ujezil. Postal bom jezen ... Samo trenutek počakajte in bom jezen. Samo da se zberem.

ADRIJAN: To je obešalnik.

MARIJAN: Za obešanje?

ADRIJAN: Tako bom rekel: za obešanje.

Marijan hoče zažvižgati.

ADRIJAN (*mu z roko zapre usta, ne da bi ga pogledal*): Nikar, nikar, nikar ...

Lahko dihaš?

MARIJAN odkima. Adrijan spusti roko. MARIJAN lovi sapo.

DANKO: Mislim, da je absurdno čakati na Bogota!

KALA: Ampak ta nesmisel ima svoj smisel.

DANKO: Ja, če ga z belo kredo narišeš na črno tablo in izbrišeš (*premor*) ali pa na belo tablo narišeš s črno kredo. (*premor*) In izbrišeš. (*premor*) Z mokro gobo. (*premor*) Ali suho gobo. (*premor*) Ali s krpo. (*premor*) Mokro. (*premor*) Ali suho.

(premor) Ali pa z roko. (premor) Prepoteno. (premor) Ali ... A ni res, žoge? Žoge pravijo, da imam prav.

KALA: Žoge ne govorijo, ne mislijo ... Tega nihče ne verjame. S takim načinom ne boš prišel do šilca žganja.

DANKO: Bom pa napisal pesem o žogah! (*vzdigne roko, pogleda v strop, se zvrne na tla, z njim pa tudi žoge*)

BELA (*bere časopis*): Peter, o tebi pišejo.

PETER: Peter, to sem jaz, kajneda.

BELA: Pišejo, da je sinoči pri tebi spala žalik žena.

PETER: Sinoči, kajneda, ni pri meni spala nobena žalik žena. Kar je napisano, kajneda, ni resnica.

VIDA: A je to tista, ki dela na ministrstvu za kmetijstvo?

BELA: To ne piše.

VIDA: A je to tista, ki kmete sili, da pridelujejo le bob?

KALA: Prav tista.

VIDA: No, takšna ni spala s Petrom. Z njim sem spala jaz, ki ne delam na ministrstvu za kmetijstvo, niti ne silim kmetov, da pridelujejo samo bob. Peter pa ni kmetovalec.

PETER: O tem se ne govori v javnosti, kajneda. Kdo s kom spi in kdo s kom ne spi, kajneda. To je intimna stvar, kajneda, vsakega posameznika. Tudi kmetovalca, ki prideluje bob.

VIDA: Jaz sem Lepa Vida in nisem žalik žena. Jaz se ne prepiram s Petrom.

FRONC: Jaz grem! (*naredi dva majava koraka in se ozre proti točajki*) Sem vse plačal? Sem?

VIDA: Kam greš, Fronc?

FRONC: Ven.

VIDA: Zunaj je nevarno. Pa šef ne dovoli.

FRONC: Bogota grem iskat. Bogot je zunaj. Sem vse plačal? Nič nisem dolžan.

V redu.

VIDA: Pa menda ne misliš resno?

FRONC: Vrata so odprta. To pomeni, da me Bogot čaka nekje zunaj.

KALA: Ne nori. Bogot nikogar ne čaka.

PETER: Mi čakamo Bogota, kajneda. Ali pa ga ne čakamo, kajneda. Kakor kdo, kajneda.

FRONC: Jaz čakam Bogota! Celo večnost! Zmenjena sva bila tu in ... Ni ga. Zdaj grem! (*ihitavo*) Našel ga bom.

PETER: Besede so postale besedila, kajneda. Ali pa so besedila postala besede, kajneda. Kakšna zmeda, kajneda.

DANKO (*vstane izza točilne mize*): Ni vprašanje, ali je bil Bogot tu, pač pa sli smo mi tu.

BELA: Zdaj ko so žoge tu, Fronc, tudi Bogot ni daleč.

DANKO: Pustite ga, naj gre po Bogota! Pojdi po Bogota, morda bo dal za šilce žganja.

KALA: Danko, ne izzivaj ga.

FRONC: Grem!

VIDA (*stopi k Froncu*): Šef bo jezen, saj veš. Ne smemo skozi tista vrata. Prepovedano je.

FRONC: Briga me. Jaz grem. Če Bogot noče k meni, bom pa jaz šel k njemu.

BELA: V časopisu piše, da ga ne boš našel.

FRONC: Kje piše?

BELA: V časopisu.
DANKO: Časopisi lažejo tako kot vedno. Najbolj pa takrat ko trdijo, da govorijo resnico. Pojdi, Fronc, pojdi. Stavit grem, da si ne upaš.
FRONC: To si ti misliš. (*naredi še nekaj korakov po stopnicah*)
KALA IN LEPA: A boš tiho, Danko?
FRONC: Grem.
VIDA: Storite kaj? Ne sme ven. Peter, povej mu.
PETER: Fronc, kajneda, ne hodi ven. Brez veze je, kajneda. (*točajki*) Še dve kavi, prosim.
LEPA: Žoge so že prispele, tudi Bogot bo kmalu. Vsaj mislim.
DANKO: Nisi ga prepričala! Fronc, le pojdi po Bogota!

Fronc stopi skozi vrata.

VIDA (*Danku*): Si videl, kaj si storil? Naj te bo sram!
DANKO: Ti si pa prevarala moža. Naj te bo sram!
VIDA: Mene so ugrabili. Mene so prevarali. Iskala sem le zdravilo za otroka.
DANKO: Pravlјica za otroke.
VIDA: Ne vem, zakaj te ne zlasam. Sicer pa, zakaj si se spravil name? Tu sta Kala in Lepa. Spravi se nanju.
DANKO: Če mi plačaš šilce žganja.
VIDA: Kaj ne vidiš, da ti ne dajo pijače?
DANKO: Ne vidim. Videl bi, ko bi mi jo dali. Ker pa mi ne dajejo, je ne vidim.
LEPA: A ti preberem horoskop?
DANKO: Ne, hvala. (*se zvrne na tla*)
ADRIJAN: Tako bom rekel: stopil je skozi vrata.
MARIJAN: A je pozabil plašč in dežnik na obešalniku?
ADRIJAN: Vidiš, da ni. Na obešalniku ni nič obešenega.
MARIJAN: Ali bi se dalo nanj kaj obesiti?
ADRIJAN: Bi.
MARIJAN: Če bi se midva obesila, ali bi potem lahko plavala v morju?
ADRIJAN: Morje je začetek življenja.
MARIJAN: Je tudi začetek smrti?
ADRIJAN (*nekaj trenutkov strmi v Marijana*): Misliš, da si pameten, kaj?
MARIJAN: Mislim, da sem...
ADRIJAN (*mu z roko zapre usta, ne da bi ga pogledal*): Nič ne misliš, nič, nič... Lahko dihaš?
MARIJAN odkima. Adrijan spusti roko. MARIJAN lovi sapo.

DANKO (*vstane*): Kje smo? Ali smo še vedno tu ali pa smo se premaknili tja?
KALA: Še vedno smo tu. In še vedno ti točajka ni postregla s šilcem žganja.
DANKO: Ni. Bi poklicali šefa, da se nam pridruži?
VIDA: Ne! Šefa pa ne! Pokvaril bi nam zabavo.
DANKO: Morda pa bi naročil šilce žganja za vse nas. Zagovarjam zabavo s šilcem žganja, ki ga naroči in plača šef!
PETER: Šef nikoli ne naroča pijače za nas, kajneda. Šef je jezen na nas, kajneda, ker ne izpolnujemo njegovih pričakovanj, kajneda, glede pravljic in mitov in legend, kajneda.
DANKO: Poserjemo se na mite! (*premor*) In vsakič, ko se poserjemo na kakšen mit, ustvarimo nov mit. Legendo o sranju na legende, pravljico o srečnem sranju.

PETER: Zato nas šef zapira, kajneda, in ne dovoli, da gremo skozi tista vrata, kajneda.

BELA: Fronc si je pa upal.

PETER: Tudi jaz bi se upal, kajneda, če bi bil Fronc, kajneda.

VIDA: Šef se je jasno izrazil v svoji zahtevi. Ko pride Bogot, potem gremo lahko skozi tista vrata. In če želimo ali če hočemo, se lahko vrnemo. Nihče pa ne sme oditi pred Bogotovim prihodom.

MARIJAN: Fronc pa ni počakal Bogota in je šel skozi vrata.

ADRIJAN: Tako bom rekel: Res je stopil skozi vrata. Morda je šel iskat Bogota, morda pa ... Veliko je možnosti.

DANKO: Kaj ko bi se šefu uprli! (*premor*) Vsi skupaj bi stopili gor k njemu in mu ostro, odločno, brez omahovanja rekli: ali boš naročil šilce žganja zame ali pa ... Ali pa ... Ne boš.

BELA: V časopisu nič več ne piše, kar bi se dalo brati.

KALA: Čas je za novo izdajo.

VIDA: Skrajni čas je za novo izdajo.

MARIJAN (*stopi k Beli*): A bi šla z mano plavat na morje? (*Bela se nakremži, potem se obrne h Kali*): A bi šla z mano plavat na morje?

KALA: S tabo ne.

MARIJAN (*se obrne k Danku*): A bi šel z mano plavat na morje?

DANKO: Ne.

MARIJAN (*stopi k Petru*): A bi šel z mano plavat na morje?

PETER: Jaz ne znam plavati, kajneda, ne v morju ne v jezeru, kajneda, ne v reki ne v bazenu, kajneda.

MARIJAN (*se obrne k Vidi*): A bi šla z mano plavat na morje?

VIDA: Rajši bi počela kaj drugega.

MARIJAN: Ali bi potem šla ...

ADRIJAN (*mu z roko zapre usta, ne da bi ga pogledal*): Nič ne bi šla. Nič, nič, nič ... Lahko dihaš?

MARIJAN odkima. *Adrijan spusti roko. MARIJAN lovi sapo.*

BELA (*Adrijanu*): Zakaj si mu spet zaprl usta?

ADRIJAN: Tako bom rekel: zakaj sem to storil, vem le jaz. In to bo dovolj.

BELA: Napihnjenec.

ADRIJAN (*ji zažuga*): Tega si pa ne dovolim. Res ne.

MARIJAN: Stari moj, ne ...

ADRIJAN (*mu z roko zapre usta, ne da bi ga pogledal*): Nič ne govori, nič, nič ... Lahko dihaš?

MARIJAN odkima. *Adrijan spusti roko. MARIJAN lovi sapo.*

PETER: Tu ni poti od tod, kajneda. Nikogar ni, kajneda, da bi nas odpeljal od tod.

VIDA: Bi naročil še dve kavi?

PETER: Bom, kajneda. Dve kavi, prosim.

DANKO: Poslušam in gledam. Naročaš dve kavi, eno kavo, pa je nikoli ne dobiš. Ti si nor.

PETER: Ti pa nisi dobil šilca žganja, kajneda.

DANKO: Nisem.

KALA: Kakorkoli že, nobenega upanja ni.

BELA: Čeprav večno upamo.

KALA (*lista po časopisu*): Trikrat sem ga prebrala. Nobene vsebine.

PETER: Nikogar ni, kajneda, da bi nas odpeljal od tod.

VIDA: Prišel bo.

DANKO: Nemara črn zamorc.

MARIJAN: Prišel bo Bogot in nas odpeljal.

ADRIJAN: Tako bom rekel: banalno je tako preprosto.

MARIJAN: A ni banalno ...

ADRIJAN (*mu z roko zapre usta, ne da bi ga pogledal*): Je, je, je! Lahko dihaš?

BELA: A bi ga nehal prijemati za gobec!

MARIJAN odkima. Adrijan spusti roko. MARIJAN lovi sapo.

ADRIJAN: Prijemam ga za usta! Ne dovolim, da kdor koli primerja človeška usta z gobcem. Da usta imenuje gobec. To je tako živalsko.

BELA: Nehaj mu jih zapirati, karkoli že ima.

DANKO: Fronca pa ni in ni.

KALA: Najbrž mu jo je zagodel kakšen škrat. Zunaj je veliko škratov. Najnevarnejši je tiskarski. Jutranjo izdajo časopisa bi morali imeti že na mizi.

BELA: Fronc ne nosi jutranje izdaje časopisov.

Fronc se vrne. V eni roki drži čevlje, v drugi vezalke, pod pazduho pa časopis. Počasi stopa po stopnicah, nič več se ne maje, medtem ko ga ostali zgroženo gledajo. Ko pride do točilne mize, postavi čevlje in vezalke na točilno mizo. Časopis še vedno drži pod pazduho.

FRONC: Iskal sem Bogota ... Peljal se je mimo ... Videl sem ga. Zažvižgal sem, a ni hotel ustaviti. (*odkima*) Ni hotel. (*jokavo*) Ni hotel. (*se zbere*) Ko sem žvižgal, sem vzdignil tudi roko, pa vseeno ni hotel. Ustaviti. (*premor*) Potem pa so prišle moje roke. Onemel sem. Pogoltnil sem slino. Noge so se mi odsekale. Vedel sem, kaj hočejo moje roke. Vedel sem, kajti ne bi prišle kar tako. Zavpil sem: na pomoč! Toda to je bil klic vpijočega v mestnem vrvežu ... Puščavi ... Moje roke so neusmiljeno zagrabile vezalke in jih začele odvezovati. Nisem se upal braniti. Zavedal sem se, da so močnejše, da bi bilo nesmiselno nuditi odpor. Kakršenkoli odpor bi se končal s težkimi posledicami. Potem pa je prišel mimo neki človek. Z očmi sem ga rotil, naj mi pomaga. Ni se zmenil za moje prošnje. Ni se zmenil za moje roke, ki so neusmiljeno odvezovale vezalke. Kaj odvezovale, trgale so jih iz čevljev. Tisti človek pa je spraševal: ste morda videli žoge? Padle so iz kamiona in se odkotalile neznano kam. Že sem mu hotel povedati, da so se odkotalile semkaj ... Takrat pa so moje roke potegnile levi čevelj z moje noge ... Tako silovito, da sem se zvrnil na pločnik. Tisti moški je odmahnil z roko in odšel. (*jokavo*) Ni mi pomagal. Kakšen je to svet? Kakšni so to ljudje? Stisnjen svet, stisnjeni ljudje. (*se zbere*) Obležal sem na pločniku in moje roke so potegnile še desni čevelj z moje noge. Počutil sem se tako nemočno. Izgubljeno. V tem kaosu tega sveta. Sezut. S čevlji, ki so ležali razmetani ob meni. (*jokavo*) Sedel sem bos. (*se zbere*) Potem pa je nekdo vrgel časopis. Točno v mojo glavo. Si morete misliti, kako natančno je meril. (*položi časopis na točilno mizo*) Tu ga imate in berite. (*se prime za točilno mizo in začne majati*) A je bil Bogot tu?

DANKO (*se zazre v časopis*): Kala, preberi.

KALA: Zakaj jaz?

DANKO: Ti najlepše bereš.

KALA: Jaz sem brala včerajšnjo izdajo časopisa. Naj današnjo bere Vida.

VIDA: Očala sem pozabila gor pri šefu.

PETER: Očala si pozabila, kajneda, pri šefu. (*prikima*) Se ve, kaj sta počela, kajneda. (*prikima*) Med nama je konec, kajneda. (*točajki*) Storniram eno kavo. Da, samo

eno bi rad. Ne vem, kdo bo plačal tisto, kajneda, ki ste jo že pripravili. No, prav, pa jo bom jaz, kajneda. Toda zlijte jo v lijak, kajneda, da je nihče ne bi pil.

VIDA: Konec je med nama. Že?

PETER: Konec, kajneda. Tako konec, kajneda, kot konec igre, kajneda.

BELA (*vzame časopis in premeri Vido*): Več kot očitno je, da je črn zamorc naš šef. (*razgrne časopis*) No, pa poglejmo.

FRONC: A je bil Bogot tu?

BELA: Tiho, Fronc. Bogota še ni bilo.

FRONC: A bo prišel?

KALA: Če ga pokličeš, vedno pride.

FRONC: Jaz sem ga poklical, zažvižgal sem, pa se ni hotel ustaviti ...

DANKO: Ni te videl. Zdaj pa dovoli, da Bela prebere kaj zanimivega.

BELA (*lista*): Nič zanimivega, nič zanimivega, nič zanimivega, nič ... Aha! Tu je.

Vsi jo obkrožijo in berejo izza njenega hrbta ali pa ob strani. Tu in tam se malce prerivajo. Od začetnega zanimanja, ki ga kažejo na obrazih, se jim grimase spreminjajo od razočaranja do popolnega besa.

KALA (*odloži časopis*): Nič ni pomagalo. Uničujoče!

ADRIJAN: To ne more biti res. (*vzame časopis*) Daj, da preberem še enkrat.

MARIJAN (*se prime za glavo in hodi levo desno*): A to pomeni ... A to pomeni ... A to pomeni ...

ADRIJAN: Da, to pomeni to. (*še enkrat bere*)

DANKO: Kaj bomo pa zdaj?

PETER: Spet bomo morali umirati. Neštetokrat. Umiranje se lahko zavleče za celo desetletje.

VIDA: Šef se nam bo smejal.

BELA: V obraz.

ADRIJAN (*vrže časopis na tla, ga pohodi, nato pa pogleda na uro*): Šest ur smo se trudili, da ne pride do tega. Šest dolgih ur!

FRONC: Medtem sem se jaz streznil.

DANKO: Jaz tudi.

ADRIJAN: Šest ur!

MARIJAN: A to pomeni, da bomo morali umiranje ponavljati vsak večer? V nedogled? Dokler se nas ne naveličajo?

BELA: Zakaj nas morajo vedno hvaliti? Zakaj nas ne pustijo pri miru, če nas že ne morejo grajati?

ADRIJAN: Šest ur smo nadaljevali igro, da bi se rešili uroka najboljših. Kakšno breme!

DANKO: Jaz celo nisem pljunil za odrom za srečo.

VIDA: Joj, ko se spomnim, kaj nas čaka. Potovanja, festivali, prireditve, sprejemi ...

KALA: Včasih smo se tega veselili. Ko smo bili še naivni ... Sedaj pa ...

ADRIJAN: Moram priznati, da sem vražje utrujen ... Ne vem, če bom zdržal vsa bremena nadaljnega ... (*pobere časopis in ga položi na točilno mizo*)

MARIJAN: Kdo se je spomnil, da improviziramo po premieri?

PETER: Ti.

MARIJAN (*se nasmehne*): Vem.

FRONC: No, sedaj si pa še zadovoljen, kaj? Kje si pa slišal, da premierno predstavo uročiš z improvizacijo, in to po njej?

MARIJAN: Na morju sem slišal. Ko sem plaval. Iz globine voda sem slišal sporočilo.

BELA: No, ja, močno sporočilo.

PETER: Spet smo nasedli. Vseskozi smo mislili na improvizacijo po premieri, tako da smo predstavo odigrali tako brez veze dobro, ne da bi mislili na njeno kakovost izvedbe. Sedaj se nam je maščevalo. Kritika je zapisala: odlično, bravurozno, sijajno, briljantno, dovršeno!

ADRIJAN (*iz žepa potegne prenosni telefon, odtipka številko in prisloni slušalko*): Halo! Dva taksija, prosim. Narodno gledališče. Da, Adrijan. Dva taksija. Ni potrebno. Kot smo se zmenili. Tako kot vedno. (*spravi telefon v suknjič*) Čas je, da končamo igro.

KALA: Res je čas.

Postavijo se v položaj, kakršen je bil v začetku igre. Le Vida takoj pristopi k Petru.

FRONC: Prav, torej, začnemo. (*se prime za točilno mizo in maje*) A je bil Bogot tu?

MARIJAN: Stari moj, zakaj Fronc nenehno sprašuje, ali je bil Bogot tu?

ADRIJAN: Poslušaj, kaj ti bom povedal: Ne vem.

MARIJAN: Ali bi Bogot prišel, če bi ga poklic ...

ADRIJAN (*mu z roko zapre usta, ne da bi ga pogledal*): Tiho, tiho, tiho! ... Lahko dihaš?

MARIJAN odkima. Adrijan spusti roko. MARIJAN lovi sapo.

DANKO: Zahtevam šilce žganja! Takoj! Drugače ne bom napisal nobene pesmi v prozi z verzi! Niti z verzi v prozi. (*se zvrne izza točilne mize*)

PETER: Življenje ima svoje razloge za smrt, kajneda, za smrt predstave, kajneda.

VIDA: In smrt ima svoje razloge za življenje predstave.

FRONC (*spet navidezni točajki*): A je bil Bogot tu?

LEPA: Če bi se dal čas zamrzniti, bi bil zamrznjen. Vendar se ne da. Na žalost in na srečo. Morda pa se da, le mi tega ne vemo.

KALA (*vzame novi časopis in si ga ogleda*): Ne morem brati. (*odloži časopis*)

LEPA: Česa ne moreš brati?

KALA: Novo verzijo o Lepi Vidi. Nekaj trobezljajo, da je na koncu čakala le Bogota. Potem, ko je Bogot le prišel, jo odpeljal z ladjo in rešil pred črnim zamorcem, jo je sredi morja vrgel v vodo in odplul dalje.

VIDA: Res tako piše?

LEPA: To bi morala ti najbolje videti.

VIDA: Nič ne vem.

LEPA: Seveda ne veš, ko pa nisi Lepa Vida, pač pa samo Vida. Jaz pa sem Lepa. Res pa je, da nisem Vida. Vse je tako zapleteno. Ali lahko kaj storimo proti zapletenosti?

KALA: Morda lahko, morda pa ne. Kdo ve. Morda lahko Bogot kaj stori. Ko pride.

FRONC: A je bil Bogot tu?

DANKO (*vstane izza točilne mize*): A je Bogot že prišel? Ali pa sem sanjal, da že odhaja.

PETER: Na poti je, kajneda, če je Bogot. Morda pa ni Bogot, kajneda, čeprav je na poti.

ADRIJAN: Tako bom rekel, kot vedno pravim: Življenje je kot sladka hruška. Ko ugrizneš vanjo, je sladka. Življenje je kot trpka hruška. Ko ugrizneš vanjo, je trpka. Ni ponosa v grimasah.

MARIJAN: A to pomeni, da ne smemo mešati jabolk s hruškami?

ADRIJAN: To pomeni ...

MARIJAN (*mu zapre usta*): Vem, vem, vem ... To pomeni, da ne smemo mešati hruške z jabolki, če hočemo jesti čisto jabolko, če hočemo jesti čisto hruško ... A lahko dihaš?

ADRIJAN *odkima. Marijan spusti roko. ADRIJAN lovi sapo.*

Nastopi TOČAJKA. Pride skozi vrata, ki jih je želela odkleniti, zato tišči ključ v ključavnici, v roki drži damsko torbico in plašč. Začudeno pogleda po prostoru. Nihče od prisotnih se ne ozre k njej.

TOČAJKA: Še ste tu? Je jutranja izdaja časopisa spet zamujala? Če bi vedela, bi prej prišla ali pa bi pustila bife odklenjen. Pa ste sami rekli, naj ga zaklenem. Ste zdaj žejni? Bi kaj krepkega? Kavoj? Takoj bom. Samo odložim stvari in se preoblečem. (*počasi stopa po stopnicah navzdol*) Zunaj vas čaka Bogot. Bo že malo potrpel.

TAKSIST (*nastopi; na prsih ima veliko nalepko, na kateri je napis Bogot taksi*): Nič jih ne bom čakal. Taksija čakata. Gremo.

DANKO: No, pa gremo.

LEPA: Gremo.

KALA: Nič se ne da spremeniti. Moramo iti.

VIDA: Danes nas čaka nov dan.

Odhajajo. Sredi stopnic se umikajo točajki, ki hodi naravnost.

TOČAJKA: Kaj res ne bi ničesar spili? Če bi mi sinoči povedali, naj pustim bife odklenjen, bi ga pustila. Toda zahtevali ste, da ga zaklenem. Sicer ne vem, zakaj, toda ... Ste zdaj jezni name? Bi ga morala vseeno pustiti odklenjenega?

MARIJAN: Spet so nas dajali v nebesa.

TOČAJKA: Kdo?

ADRIJAN: Kritiki.

TOČAJKA: Spet?

PETER: Ljudje bodo spet drveli na naše predstave. Spet bomo morali igrati v nedogled.

TOČAJKA: Spet?

LEPA: Grozno.

KALA: Za crknit.

VIDA: Ponovitve, ponovitve, same ponovitve. (*točajki*) Pozdravi šefa. Povej mu, da smo že zdavnaj odšli.

TOČAJKA: Prav. (*pomisli*) Ampak, o katerem šefu govoriš?

Odhajajo mimo taksista, ki stoji pred vrati.

FRONC (*ki je zadnji, se ustavi pri taksistu, vzame denar iz žepa in mu ga da*): Tega pa ne boš več rabil. (*mu sname nalepko z napisom Bogot taksi*) Prišel si, a ni nič pomagalo. (*odide*) Ti nisi Bogot, pa četudi ti nalepim neonski napis na čelo.

TAKSIST (*odide za njim*): Kdo pa je ta Bogot, ki ga čakaš?

TOČAJKA (*odloži torbico in plašč in zagleda časopis, nato ga vzame in lista; ustavi se in zagleda v kritiko, bere raztrgano*): Premiera me je deprimirala, kakor je očitno prizadela tudi občinstvo, in sicer prav na poseben, odbijajoč in, reči moram, umazan način ... Še en propadli večer ... Kdo je naposled odgovoren, da smo v svojem osrednjem gledališču morali gledati predstavo, spričo katere smo resnično obupavali nad tem kulturnim domom in se začeli bati literarne ravni, kakršna se nam ob tej izkušnji obeta, če ne bo novo vodstvo ukrepalo energično ... Režiranje in igranje je odgovorno in nelahko kulturno delo ... Režiser temu ni bil kos ... Igralci tudi ne ... Gledalec mora ob tej predstavi požreti obilo trivialnosti ... To nerazveseljivo predstavo sem gledal z živim občutkom sramu ... Sramoval sem se za igralce in za nas, gledalce, kakor za vse, ki takele stvari jemljejo resno ... (*odloži časopis*) To je v nebo vpijoča pohvala? Včasih je bilo drugače. (*se ozre po tleh*) Zakaj pa so te žoge tu? (*premor*) Najbrž za igro.

Konec

* *Izraz, ki se uporablja v nogometu in nekaterih drugih športih, pomeni udarec, izveden v trenutku, ko se žoga odbije od tal; uporabljajo ga golmani, ko pošiljajo žogo v igro, predvsem pa napadalci, ker takšna žoga dobi posebno rotacijo in je strel pri pravilnem udarcu zelo oster in silovit, predvsem pa nepredvidljiv.*